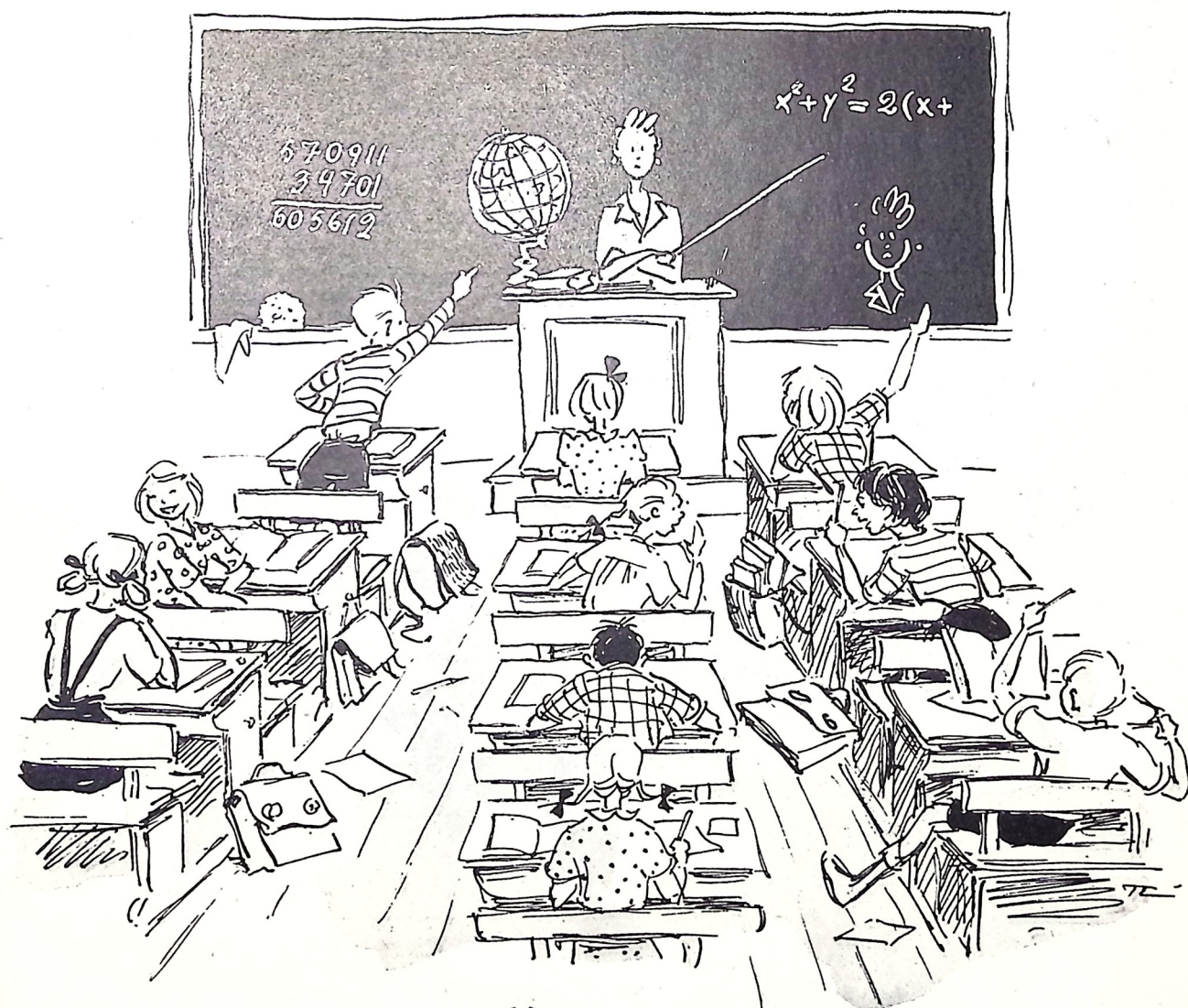

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

Så gik den sommerferie —

MÅNEDENS VERS

*Kys mig, september,
før du forsvinder.
Dagen henrinder
med guld i sin flod.
Ren er din ånde,
klar er din pande,
rislende vande
har kolet dit blod.*

*Kys mig, september,
sommeren skinner
i dine minder
og rødmer din kind.
Lyst er dit øje,
gylde din nakke.
O, lad mig takke
med skælvende sind.*

*Dagene rinder,
guld er på bunden.
Ewig er stunden
i timernes væld.
Næppe jeg aner
sukket, som lister
stille og brister
på læben ved kvæld.*

*Kys mig, september,
før du forsvinder,
tiden henrinder,
men nuet er vort.
Sommerens fugle
snart er de fløjne.
Kys mine øjne,
idet du går bort.*

Helge Rode

Kære spejdere!

Der er en ting, som det står skralt til med her til lands, og det er, hvad vi kunne kalde brevkulturen. Dette er jo nu ellers et spørgsmål, som plejer at være brevboxsekretærens kæphest, men jeg kunne godt lide at føje mine små kommentarer til.

Det sker iblandt, når man får en gammel brevsamling

i sin hånd, at man finder det sørgeligt, at der ikke mere er mennesker, der — jeg kunne godt lide at kalde det — udover den kunst, som den virkelige brevskrivning er. I kender sikkert alle til dette, at man river et brev op, som man har ventet med længsel, og så sidder man dog efter gennemlæsningen med en flov fornemmelse af ikke at vide mere, end man vidste, før man læste det. For der står kun lidt om vejret, som om det var det interessanteste af alt, og så står der en bunke spørgsmål: hvordan har I det? Hvordan går det med Peters mave? Er I forkoledede? Er der mange æbler i haven i år? Skriver du ikke snart? Nej, et rigtigt brev skal fortælle noget om den, der har skrevet det, om oplevelser hun har haft, tanker hun har tænkt, mennesker hun har mødt, og hvis tanker hun tog til sig og tænkte videre på. Et brev skal afspejle lidt af det menneskes personlighed, som skrev det. Det er et trist tidens tegn, når man tror, at et brev som et kort bare skal være et livstegn. Man skal give sig stunder til at tænke lidt rart på den, man nu vil skrive til, man skal tænke på, hvad hun gerne vil høre om. Jeg skal f. eks. garantere for, at flere tusind hjem i Danmark i sommer har siddet spændt og ventet på sommerlejrbreve, og at de allerfleste er blevet lidt skuffede, fordi der bare med store bogstaver stod, at vejret var godt eller ikke godt, — vi har været på en lang tur — jeg har skrællet kartofler i dag, har I det godt? jeg kommer hjem på fredag. Og i lige så mange hjem har det spørgsmål rejst sig: har min unge det godt? Får hun lige så megen glæde ud af lejren, som hun håbede på? eller kunne vi have sparet de mange udgifter og sendt hende på badeanstalten i stedet for?

Men med brevkultur tænker jeg ikke bare på det, som jeg altså kalder brevskrivningskunsten. Jeg tænker også på de ganske almindelige krav til høflighed, der alt for ofte sjoffes, fordi mennesker ikke kan overvinde sig selv til at sende et brevkort afsted. Jeg ved ikke, om I f. eks. har læst i aviserne før sommerferien, at landboerne ikke brød sig så meget om feriebornene mere, også fordi de så sjældent fik så meget som et par ord til tak for en 6 ugers sommerferie. Hvordan stod det til med jer — huskede I at skrive tak? Huskede I også at sende tropsføreren et par ord efter lejren, så hun kunne se, at hun ikke havde lagt planer for en god lejr og ofret sin smule sommerferie forgæves?

Det sker også alt for ofte, at det kniber med tilmeldelser og beskeder, der skal indsendes skriftligt. Der er mangfoldige hverdagssituationer, der ville være lettere, om man af et par ord på et brevkort fik en besked, man gik og ventede på.

Kære spejdere, store og gamle, unge og små venner, der var nu mange små måder, hvorpå vi kunne gøre livet lidt lettere for hinanden —

Scenesofi

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

VI OG VORES TROP

VII. *Efter den glade sommerlejr*

Jeg sidder på en klapstol med ryggen op mod en redningsbåd og ser på skyer — hvide, hastig drivende og selvopløsende skyer. Der er en, der ligner en elefant, og en anden, der ligner en gåsesteg, så kommer der et par stykker, der ikke ligner noget, og nu gik det ene øre af elefanten, og nu knækkede snablen også, ja, så ligner det ærlig talt mest en gris; nu æder grisen gåsestegen, og det hele bliver til ingenting. Ingenting — forbi —. Jeg prøver at finde andre skybilleder, men når de er allerinteressantest, opløses de og bliver til ingenting — nu bliver himlen helt bar, stor og blå, alle skyerne ligger hobet sammen som snavset vasketøj henne i den fjerneste krog. Vasketøj, ja eller sammenrullede telte, der venter på at blive afsendt. Disse jordslåede og smudsige bylter er virkelig de samme, som har stået og taget sig så skinnende hvide, lette og luftige ud, da de stod udspændt i solen og lyste mod det blå og grønne. Forbi. — Sommerlejren forbi. På vej hjem. — Måneders forberedelser og forventning er forbi. Timers og dages slid på lejrpladsen, telte og lejrarbejder, et smeldende flag, lyseblå lejrkitler, der flager af sted efter vand eller brænde, flittige fingre, der besnører med garn, duften af tjære,

sorte gryder, der hænges over god ild, smånyn fra hende, der skræller kartofler, øksehug fra brændepladsen, — forbi —, pludselig er det hele forbi. Pludselig er der bare en stor tomt, med gule, visne pletter, dér hvor teltene har stået, en afsvedet sti viser, hvor travle fødder gik til og fra.

Trist som en kirkegård, eller tristere, for her er ikke engang en blomst. Ophidsede spejdere farer rundt og piller papir og strå op, sørgmodige patruljekasser og overspændte rygsække og bylter ligger i dynger og ser meningsløse ud. Forbi, — flaget stryges for sidste gang, alle vil fotografere alle, flagstangen sløjfes, og den overlæssede sørgeprocession bevæger sig uvilligt afsted mod civilisationen.

„Er du søsyg?“ spørger en deltagende stemme. Jeg skynder mig at berolige stemmens ejermand med, at jeg bare i al almindelighed er trist. „Tag og kom hen til os, vi har det noget så sjovt ... Trads er ved at lære os en ny leg.“ Hun ser et øjeblik på mig og trækker sig taktfuldt tilbage efterladende en replik, der ligesom blev hængende i luften ... „Det er så kedeligt, når vi mangler nogen.“ Men jeg synes altså, at jeg trænger til at være lidt alene og tænke det hele igennem. Jeg vil opleve det hele igen. Jeg vil begynde med sejlturen derover om natten, indsejlingen i havnen, cykelturen til lejrpladsen; jeg vil i tanker rejse telte og lave hvert stykke lejrarbejde om igen. Hvordan var det nu, hvor var det nu, vi fandt det, vi brugte til brændeskjul og stativet til vandspandene, ja, jeg ser det tydeligt for mig, hvor det stod. Hvad var det nu, vi fik til middag den første dag? Var det den tredje dag, slagteren kom ned på lejrpladsen med medister? pølse? eller var det flæsk? Var det ikke det hakkede kød, der var så rædsomt dyrt — — jeg står og roder det hele sammen, kan ikke hitte rede i dage og timer. Tænk, hvor mange af lejrens kostbare timer man egentlig lader glide forbi sig

En hike-morgen ved Dueodde

sporløst — pst væk. Kun enkelte, nej mange forskellige situationer, begivenheder, oplevelser står fast. Det er nok de ting, man vil huske senere, det er altså dem, der senere vil gengive en billedet af netop den bestemte lejr, det bestemte år. Der er ting, jeg vil huske længe. — Min første morgenparade. Den paragraf i spejderloven, der blev min, var ikke spor sværere end de, der var blevet de andre patruljeførere til del, men hvor kan det være svært at udtrykke sig, og alle disse øjne, der var rettet mod mig, da jeg sad der på rådsklippen og følte mig meget alene. Jeg føler det risle mig koldt ned ad ryggen, og hurtigt, så hurtigt, at ordene næsten snublede over hinanden, lirede jeg min udenadlærte lektie af, uden at turde se op, for nu grinede de jo nok alle sammen eller i det mindste smilte overbærende. Men da jeg så op, opdagede jeg, at de alle sad og så på mig med øjne, der ikke betragtede mig som et sælsomt dyr i bur, der heller ikke lo, men udtrykte velvilje, interesse, ganske enkelte medlidenhed, men de fleste forsøgte at se opmuntrende ud, som om de sagde, „det slap du jo meget godt fra, er du ikke glad for, at det nu er lige ved at være overstået?“ Og bagefter skammede jeg mig lidt, for jeg vidste meget vel, at jeg bare havde plapret en udenadlært remse af og slet ikke havde givet de ord, jeg sagde, den behandling, som de fortjente. Anden gang var jeg knap så nervøs, knap så velforberedt, knap så veltalende, men også knap så flov bagefter, for ganske vidst var det lidt pinligt med de mange små pauser, og sommetider mente jeg noget, men ordene, jeg skulle bruge, var ikke til at finde — alligevel havde jeg på fornemmelsen bagefter, at de andre forstod, hvad jeg mente, der var ingen medlidende blikke, kun interesserede, de øjne, der så på mig, turde jeg godt møde, for de forstod, hvad jeg mente, da jeg talte om at være en god kammerat. Det, som jeg troede var et mareridt, blev til en god oplevelse.

Jeg står et øjeblik og prøver at genkalde mig alle disse ansigter, så forskellige, og pludselig ser jeg dem i roo andre situationer, på alle de dejlige ture, i stærk blæst langs stranden, da vi stred os frem med sand mellem tænderne, så det knaste, med sydvest, „nedslået“ hue og sælsomme regnhætter, med dråber fra hår og næse, i øsregn, jeg ser alle disse ansigter smilende, men jeg

ser dem også sammenbidte og husker 40 km op ad bakke i stiv modvind.

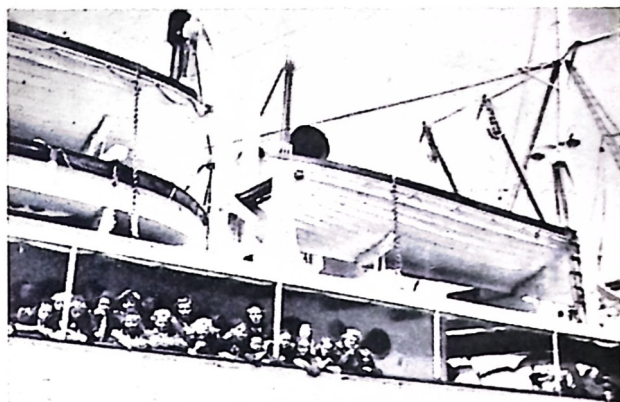
„Det er så kedeligt, når vi mangler nogen . . .“

Vi kunne ikke rigtig nyde bålet den aften. Susan og Gitte manglede, de var „opsamlere“ på turen og havde måttet samle hinanden op på grund af knækkede kæder; vi kunne ikke gå til køjs den aften i tordenvejret, da Tinka og Elna manglede, selv om vi vidste, at de var på vej. Vi legede ikke rigtig godt, når vi manglede nogen, vi kunne ikke fortsætte turen, før vi havde fundet dem alle.

Vi lå nok patruljevis og havde hver sin lille indhegnede verden, men den var ikke mere indhegnet, end at der var plads til de andre. Der var altid besøg. Jeg synes altid, vi var sammen allesammen, delte godt og ondt. Var det det, der bandt os sammen? Ja, det var det vist. Vi var fælles om alt, også om den kendsgerning, at vi ikke havde penge nok, at rugbrødet var sluppet op lørdag, og at bageren havde lukket søndag.

„Du ser så trist ud,“ siger Ingrid og lægger en hånd på min skulder, „er der noget, du er ked af?“ — „Ja, jeg er ked af, at det hele nu er forbi.“ — „Sådan set skulle det jo ikke være forbi,“ siger hun, og jeg ønsker, at hun havde ret. Jeg ser for mig en stor flok i lyseblå lejrkitler på lejrpladsen på den velsignede ø derovre, cyklende på landevejene, klatrende i klipperne, ved Hammeren, ved Johns Kapel, ad klippestien fra Rø til Gudhjem, i Sandvig, Svaneke og Nexø, ved Grydesøen i Paradisbakkerne og ved Lilleborg i Almindingen, klatrende rundt som beboerne i en abegrotte, svømmende i bølgerne ved Dueodde, rokende på Rokkestenen. Jeg ser os i Ekkodalen, ved Kongemindet, i Øster Lars kirke. Jeg oplever igen et af vore gode lejrbaal og hører Tinka læse af Junglebogen: „Og Baloo sagde: „Selv de dumme, dumme Hjorte ved det —.““ Og jeg hører hele hjortepatruljen proteste indigneret. I tankerne er jeg til teselskab, midt på Rådsklippen, hvortil enhver måtte medbringe noget hjemmebak, hvor vi flokkedes om lækre rosinbrød, boller, bagt i kikskasser og dåser, lagkager bagt på panden og under et omvendt vandfad, og mange andre lækre ting. Altid skete der noget, altid var vi mange.

„Tror du, dette kammeratskab kan vare?“ spørger jeg. Ingrid står og leger med sit tørklæde,

Mon der er nogen, der vil hente os?

på den ene snip er bundet en knude. „Det var jo det, denne knude skulle minde os alle om, ikke at lade chancen gå fra os til at være noget for en anden.“ — „Ja, vi var alle enige om at binde den knude.“ — „Jeg tror, jeg vil beholde min,“ siger Ingrid eftertænksomt, „kom, lad os gå hen til de andre.“

„Smil og lad solen skinne, selv om det øser ned,“ drøner det imod os, og 32 glade ansigter smiler til mig, at jeg er velkommen, og 32 knuder i 32 tørklæder er et synligt tegn på viljen til at gøre sit bedste for at være en god kammerat, at være hjælpsom mod alle mennesker.

Der er i sandhed noget at bygge videre på, gid det må kunne vare. Så er det alligevel ikke forbi. Tværtimod.

KAT.

*** POSTBOX ***

Jeg ligger inde med adresser på *engelske* spejdere i alderen 14–18 år samt en voksen tropsfører, som er interesseret i blåmejsearbejde.

Ligeledes har jeg et tilbud fra en *skotsk* forer på 22 år.

Australien: 4 spejdere på 14 år.

U. S. A.: En trop på 23 spejdere i en ung alder.

Fromse

Gjøkehistorie

„Gøgen legger overhodet ikke sine egg selv“, sa en dansk speiderpike, som skulle ta fuglekjennsmerket, i sin iver. Jeg måtte tenke på Annie som sa det, og på de deilige dagene på Speiderskolen ifjor, da jeg i sommer hadde en morsom og eiendommelig opplevelse med en liten gjøkunge nede på Brekke museum i Skien.

Vi var fire stykker som hadde reist nedover fra Lunde i Telemark med båten gjennom den gamle Bandakkanalen. — Det var en herlig tur. Og i Skien gikk vi så opp til Brekke museum for å se på den verdifulle og vakre samling av bygdekunst og gamle bruksting, særlig fra bygdene oppover Telemark. Vi frydet oss over de vakre farger og de sikre formene som preget de gamle bruksting, og i de gamle stuenene fra 1700 tallet opplevde vi igjen dette forunderlige som vi ofte har når vi står overfor gamle ting, at vi hadde følelsen av å stå overfor noe helt, noe harmonisk.

— De tre andre ville gjerne ha alt med seg, og gikk inn i hovedbygningen også — et gammelt herreset. Men jeg syns ikke selv jeg kunne fordøye flere inntrykk. Jeg måtte gjemme i mitt sinn fargespillet i det vakre, gamle „skåpet“ med de grønne og røde roser.

Jeg satte meg på trappen utenfor. Det var sol og varmt. Jeg lente meg mot en pillar og nødt å få sitte bare stille og samle de inntrykkene jeg hadde fått. Da kjente jeg plutselig noe mykt og varmt mot hånden min. Jeg dro den varsomt til meg, og bøyde meg ned for å se hva det var. Og se — på trappen ved siden av meg satt det en liten, pjuskete gjøkunge. Den var redd og pep med en underlig hes lyd nærmest som en litt forkjølet og hes gråspurvehann. Og borte på takkrennen til en av sidefløyene satt det seks små fugler som forvirret snakket i munnen på hverandre, og som gjorde små engstelige flyturer bort mot meg.

Jeg flyttet meg forsiktig. Da kom en af de seks, en bokfinkhun flygende ned mot gjøkungen, svinget over hodet dens og fløy opp igjen på takrennen. Den ene etter den andre fløy mod gjøk-

ungen, som for å få den til å gå ned av trappen. Jeg blev stående helt stille, og de seks pleieforeldrene tok ikke noe notis av meg. Tilslutt fløy en av dem bort i et lindetre og kom tilbake med et innsekt, som den slapp ned i det gapende gjøkungenebbet, og etterpå prøvde den igjen å få gjøkungen til å gå vekk fra trappen.

Jeg hadde ofte lest om at de små pleieforeldrene måtte få hjelp av andre småfugler for å greie å fore frem en gjøkunge. Og her fikk jeg sannelig se det. Den ene etter den andre av de seks bokfinkene prøvde å lokke gjøkungen med mat, og prøvde å true den med „småsnakk“ men gjøkungen bar satt på trappen og gapte etter mere mat, og gjorde intet tegn til å flytte seg.

Uheldigvis kom der en liten gut springende rett mot trappen og uten å få øye på gjøkungen trakk han rett mot den. Jeg sprang til og fikk gjøkungen opp i hånden min. „Kom skal du se“, sa jeg til den vesle pjokken, og han blev stående helt betatt og se på det lille brune krypet i hånden min.

Nå ble gjøkungen redd for alvor, og de seks pleieforeldrene som sikkert hadde passet den grådige ungen helt utrettelig, kom flygende mot meg alle sammen.

„Gøgen legger overhodet ikke sine egg selv“ — tenkte jeg, der jeg sto med den brune og hvitflekke gjøkungen og kjente det vesle fuglehjertet slå i angst. 6 andre småfugler måtte til for å fø fram denne ene lille skrikhalsen. Og rørende var de i sin omsorg.

„Hvis du nå får godt med luft under vingene dine, kan du sikkert fly“ sa jeg til den, og løftet hånden min høyt opp, og førte den med en rask bevegelse nedover igjen. Og ganske riktig, ungen slo ut med vingene og med hurtige vingeslag, som formelig minnet om et lite menneskebarns første små og famlende skritt, fløy den over plenen og helt bort i lindetreet.

Der var reiret, der hørte den hjemme. Og de seks bokfinkene fløy etter som en eskorte, og slo seg kvitrende ned i treet, og til stor forundring for meg og sikkert også for de andre bokfinkene, stemte den ene hannen i med sin muntre lille strofe: Tirili-tirili-skidt-la-gå.

Den var nok sikkert glad for at ungen igjen lå velberget på det slitte, nedtrakkete reiret. *Bamse*

I lejr i U.S.A.

Tropsførereren fra I. Absalon, Gunver Steffensen, fortæller om glade Dage i Camp Edith Macy, U. S. A.

For 8 dage siden vendte jeg hjem fra Macy efter 12 aldeles pragtfulde dage i den internationale konference.

Jeg er så smækfuld af oplevelser og indtryk, at jeg simpelthen må lade jer andre få del i mine oplevelser!

Den 17. juni stod jeg ene og forladt på Grand Central Station i New York trodsende amerikanernes sædvanlige praksis, idet jeg nemlig rejste i uniform. Det viste sig at være en ganske udmærket idé, for i løbet af ganske kort tid blev jeg tiltalt af adskillige civile mennesker, der viste sig at være spejdere, der også skulle til Edith Macy, så inden toget gik, var vi en ganske pæn forsamling, der kunne følges ad. På stationen i Pleasantville stod en række taxaer parat til at bringe os de sidste par kilometer op til selv lejren, det er nemlig ganske utænkeligt, at man i dette land går selv end sige med sin bagage, så vi hoppede ind i vognene og nåede således flot kørende Great Hall, hvor vi blev meget hjerteligt modtaget og budt velkommen af Macy's værtinde. Bagagen skulle vi bare lade blive stående, så ville den blive kørt op til vores „unit“. I stedet vandrede vi op og fik vor Macy-uniformer udleveret, 3 stk. lejrdragter, et skørt, alt sammen lysegrønt, og vores „unit“ havde mørkegrønne torklæder. Så gik turen til vort fremtidige hjem „Hearthstone“, der bestod af 6 „cabins“ hver med to værelser med 2 senge i hvert, stol, bord samt klædeskab — meget komfortabelt. Desuden fandtes der et „washhouse“ med 2 styrtebade med varmt og koldt vand, og hvad der ellers kan høre til et herligt tropshus, opholdsstue med åbent ildsted og køkken med spiseplads under åben himmel. Ikke just lejrsmæssigt efter danske forhold, men yderst komfortabelt.

Og så mødte vi de øvrige deltagere i konferencen, og det svirrede med engelsk sprog i alle tænkelige udtaler og nuancer og dialekter, for vi var nemlig ikke mindre end 12 forskellige nationer repræsenteret, 1 fra hvert land, resten af de 24 var amerikanere. Men også amerikanerne havde næsten hver deres sprog, idet de kom fra alle kanter af Amerika.

Følgende lande var repræsenteret: Indien, Japan, Korea, Holland, Tyskland, Estland, Frankrig, Schweiz, Hawaii, Canada og U. S. A. Vi blev straks rystet godt sammen, og introduktionen foregik på den måde, at vi hver især fik udleveret en seddel med en af de andre deltageres navn på, og så skulle vi introducere hende, og hun skulle selv fortælle 3 „interessante ting“ om sig selv; det blev ganske pudsige ting, der kom ud af de forskellige navne, der alle uden undtagelse blev udtalt forkert. Og

efter dette lille lattermøde syntes vi faktisk, at vi havde kendt hinanden altid.

Vi blev inddelt i 3 patruljer, der hver havde deres små jobs at varetage under lejren.

Der er een ting, der navnlig kendetegner de amerikanske lejre, og det er den næsten for gennemførte demokratiske ånd, der hersker. Der bliver aldrig givet een en ordre, følgelig var der heller ikke lagt noget fast program for lejren, det skulle vi nemlig selv sammensætte; der var masser af forslag fra ledernes side (en neger og en hvid fra headquarters), men det skulle i alle de mindste detaljer være lejrdelegerne selv, der skulle bestemme, så vi måtte bruge de to første dage bogstaveligt talt udelukkende med at planlægge, og jeg må ærligt tilstå, at det var lige ved at virke irriterende på mig, at vi skulle spille vores kostbare tid med at diskutere, om vi skulle spise middag en halv time før eller senere, eller om vi skulle mødes kl. 8,20 eller 9,45 om morgenen — men sådan er jo nu engang demokratiet. Jeg bør dog i sandhedens interesse sige, at det ikke bare var mig, der følte denne planlægelse som spild af tid, næsten alle europæerne følte på samme måde, og det endte da forøvrigt også med, at selv amerikanerne syntes, der blev snakket lidt for meget om ingenting.

Men nå, programmet blev jo da lagt, og så kunne selve konferencen begynde. Jeg har altid troet, at konference var noget meget højtideligt og egentlig lidt kedeligt, men det viste sig ikke at være tilfældet, der var masser af sang, latter, folkedans o. s. v. Hver formiddag havde vi 2½ times diskussion over emner som: ceremonier over hele jorden (?? Red.), forenende faktorer i spejderbevægelsen, pigebørn i forskellige lande, forståelse af internationale problemer, United Nations, Spejdere inden for „Displaces persons“ o. s. v.

Indimellem fik hvert land lejlighed til at lære de andre forskellige lege og sange, og mindst een af udlændingene blev hver dag interviewet af amerikanerne om sit lands forhold.

Hver eftermiddag havde vi besøg af fremtrædende amerikanske forere, der fortalte om det amerikanske spejderarbejde.

En dag besøgte vi Mrs. Choate, der som medlem af verdenskomitéen havde besøgt Danmark sidste år. Hun fortalte meget interessant om spejderbevægelsens første dage i Amerika og om sit arbejde i verdenskomitéen. Hun talte med varme om sit ophold i Danmark sidste år. En aften så vi filmen fra Cooperstown, en anden aften lejrbilleder fra en tur Europa rundt, som en havde foretaget sidste år med 12 seniorspejdere.

En dag lavede vi „international dag“ for alle skolens „clever“, godt 100 ialt. Vi lavede en udstilling fra alle de repræsenterede lande og stod hver ved vor stand i uniform og blev ganske hæse af at fortælle om vort eget land. Efter en fælles middag i Great Hall havde vi planlagt en større flagceremoni med alle de forskellige landes faner omkring det amerikanske flag, men desværre var vejret meget dårligt som et tropisk uvejr, så vi måtte udskyde denne del af programmet og den planlagte fakkelp procession til to kæmpelejrball, som vi også havde planlagt, og vi måtte i stedet søge at gennemføre vort program, så vidt det var muligt, indendørs. Vi sang og vi dansede og fortalte historier på forskellige sprog, men det morsomste var, at hver gang een istemte en sang på sit eget sprog, faldt andre i på deres, — og det samme gentog sig ofte, når vi legede, sådan har jeg nu set, hvordan Bro-Bro-Brille leges i Japan, Amerika, Canada o. s. v., og jeg som rørende troede, at det var en udpræget dansk leg!

En dag skulle en Ester lære os en ny og meget morsom sang, hun havde lært i Tyskland af en amerikaner, og vi var alle meget spændt, indtil spændingen udløstes, fordi det viste sig at være: Min hat den har tre buler — og så kendte vi den pludselig alle sammen hver på vort sprog.

Vi forstod så meget bedre efter den lejr baggrunden for tingenes udvikling i de forskellige lande, menneskers indstilling, som den må arte sig forskelligt rundt om i verden. Om vi ikke var det før, så tør jeg garantere for, at vi efter dissedage virkelig var „international-minded“, fordi vi havde fået øjnene op, og fordi vi havde lært at lytte og forstå.

Hele lejrperioden var en uforglemmelig oplevelse, og alle vore indtryk blev samlet ved det sidste meget stem-

Gunver Steffensen (t. h.)
i Camp Edit Macy

ningsfulde ball, hvor Hawaii dansede Hula-Hula rytmisk og smukt, hvor Indien fortalte om religiøs suggestion i hendes færdeland, Japan om gamle skikke, Frankrig og Holland sang franske sange, ja, hvor hvert land gav sit bidrag til den store internationale forståelse, hvor vi hver sang et lille vers af en aftensang på vort eget sprog, mens vi brændte et lille stykke af en kæp, mens vi hver især ønskede for fremtiden og lovede at tage kæppen med og brænde et stykke af den ved det næste store lejrball, vi skulle varme os ved.

Til sidst sang vi *Dona nobis pacem* og derefter:

Peace I ask of thee, O River, Peace, peace, peace.
When I learn to live serenly, Cares will cease.
From the hills I gather Courage, Vision of the days to be,
Strength to lead and faith to fellow, All are given unto me.
Peace I ask of thee, O River, Peace, peace, peace.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Tinka går med net på stang —

fanger møl og myg!

Nogle får en næse lang —

hun en næse tyk!

Bodil Friis, Kirsten Blicher, Bente Schmidt og Åse Gotholdt — alle i Lyngby.

Spejdernyt

I sommer har *Kirsten Lauritzen* (Rederiet Lauritzen) igen en gang bevist, at hun ikke har glemt sit gamle korps, idet hun har indrettet et par etager i sin villa på Sherfigsvej ved Øresund til vandrehjem for pigespejdere. Der er indrettet køjerum og vaskerum og en dejlig stor opholdsstue, og i køkkenet er der et dejligt køkkenudstyr. Villaen har en stor dejlig have ned til Øresund, hvor man til og med kan få sig et dejligt morgenbad. De første beboere var et hold englændere, som ikke kunne huses i Spejderhusets køjer, og mange andre hold vil følge efter.

Etableringen er først blevet færdig nu i slutningen af juli, så billeder fra Sherfigsvej vil vi vente med at bringe, til den næste sæson nærmer sig.

Københavns distrikt nyder også godt af Sherfigsvej, idet førerne har fået lov at benytte de store stuer i underetagen til vinterens førersammenkomster.

Både korpset og distriktet er fru Lauritzen meget taknemmelig for denne hjælp. Der er ofte så mange forespørgsler efter køjerne i Spejderhuset om sommeren, at det ikke er muligt at tage de mange gæster, man gerne vil huse, og distriktet tæller så mange førere, at det også ofte kniber med at finde et sted, hvor de kan mødes.

* * *

Under ledelse af den internationalt kommitterede, *Lis Starcke*, har der i juli været afholdt en vellykket international lejr på Fænø. Vejrene var mangelunde, som de har været det i denne sommer med hede dage, regnvejrskage og stormende dage mellem hinanden, så de fremmede virkelig kunne mærke, hvordan en sommer er i Danmark.

Efter lejren var gæsterne indkvarteret i danske hjem en uges tid, og de fik også lejlighed til at se København og omegn.

Jeg er ked af, at slet ingen har haft mod til at deltage i sommerens konkurrence om de bedste lejr billeder og tegninger af en lejr situation. Der er dem, der siger, at fristen har været for kort med hensyn til fotografierne, men fremkaldelse varer jo nu da ikke mere end 4—5 dage i øjeblikket, så situationen er vel snarere den, at jeres billeder ikke har været gode nok. Det var en skam. Men til tegninger kræves jo nu i hvertfald ingen fremkaldelsestid, så der er situationen vel snarere den, at I ikke giver jer af med at tegne, og det er en skam. De allerfleste mennesker kan tegne bedre, end de selv tror, så I må til at spidse blyanterne og tage fat på den spøg, som I også vil have glæde af i jeres dagbøger i patruljerne. Der foreligger heller ingen lejrreferater, men forhåbentlig har I haft verdens bedste lejr alligevel?

* * *

Hvordan skal I i jeres trop fejre korpsets 40 års jubilæum?

Alle korpsets førere (fra trops-, blåmejse- og seniorførere og opefter) kaldes sammen til et stævne i København den første week-end i efterårsferien. Stævnet vil formentlig finde sted på Gentofte Statsskole. Den første aften fejrer vi fødselsdagen, og den næste dag arbejder vi med instruktioner og diskussioner i de forskellige førergrupper.

Vi har et lillebitte lyseblåt håb om, at spejderchefen vil være så rask til den tid, at hun kan være til stede.

* * *

Sammen med de andre nordiske pigespejderkorps har bladet købt en tegneserie af Baden-Powells liv, som I kan glæde jer til at begynde på senere på året. Det var meningen, at den skulle være lærerig på en nem måde.

* * *

★ *Fra sommerens*

Belgiske chefer

Sild og spejdere

Mange troppe har i år besøgt Bornholm

Middagshvil

„Fri fugle“ anræber ved deres totempæl vejrguderne om godt vejr imorgen

Hvad mon den patrulje skal have til middag?

billedbog *

Besøg i lejren

Her kommer pigespejderne — Danmarks glade blå —

Er kartoflerne ikke snart mere

Jeanne d'Arc-troppen i Rom

— og når jeg blæser i luren, kommer a-l-l-e op!

Til hver, som sidder ved dette bord — velkomme!

STRIKKEOPSKRIFT

på en cardigan

Hvis I ikke allerede har opdaget det, så kan jeg fortælle jer, at det ikke længere er så varmt, som det har været. Det er koldt om aftenen, når man går fra patruljemodet, for der er nu engang ikke så megen varme i en lærredsuniform.

Alle mennesker nu om stunder kan jo strikke, og de fleste gør det med glæde, og jeg tror, det må være håndarbejds lærerindernes skyld. Da jeg var barn, strikkede man altid sokker af sort meget kradsende uldgarn på tynde pinde, og det er det altid vanskeligt at fatte kærlighed eller interesse for, men nu om stunder, hvor man i skolerne bolttrer sig i alle farver og i sjove og overkommelige opgaver, er det en anden snak.

Og når I nu er så dygtige, var det så ikke en idé at tænke på, at alle i patruljen strikkede sig en cardigan til uniformsbrug?

En cardigan er et godt og praktisk klædningsstykke, den luner godt under vindjakken, den kommer ikke i konflikt med kravetojet, og den er også udmærket at tage under uniformen, hvor den heller ikke generer i halsen ved at stikke op med en rullekrave eller noget andet mystisk. Man kan jo pynte en sådan trøje med patruljemærke eller treklover klippet ud i filt i patruljens farve og syet på brystet eller på ærmet, men det finder I jo nok ud af selv.

Til en stor spejder på en 14-15 år bruges 400 g ret tykt garn. — Pindene skal være nr. 2 til borterne og nr. 3 til det øvrige.

Ryggen: Slå 94 masker op og strik ribbestrikning, 1 ret, 1 vrang 7 cm. Tag 16 masker op på den sidste bortpind, sådan at der nu er 110 masker på pinden, gå over til pinde nr. 3 og strik retstriking. Tag en maske ud i hver side 5 gange på hver 3. pind.

Når arbejdet måler 30 cm afmaskes til ærmegab: første gang 8 masker, og siden 1, 1, 1. Strik videre, indtil hele arbejdet måler 50 cm og luk af på skuldrene 12, 12, 12 og luk de midterste 36 masker på een gang.

Venstre forstykke: Slå 61 masker op på pinde nr. 2 og strik ribbestrikning nr. 3 og glatstriking med undtagelse af de 8 yderste masker, der fortsættes som 1 ret 1 vrang

o. s. v. Ligesom på ryggen tages en maske op i siden 5 gange og på hver tredje pind.

Når arbejdet måler 27 cm, begynder man at tage ind til halsudskæringen på den måde, at man indenfor ret- og-vrang-kanten strikker to masker sammen på hver 4. pind.

Når arbejdet måler 30 cm, tages ind til ærmegab: 10, 2, 2, 1, 1.

Man fortsætter på denne måde, indtil der er 44 masker tilbage, så tager man ikke mere ind, men fortsætter lige op, til arbejdet måler 52 cm, hvorpå skuldrene skrænses ved, at man lukker af for 12, 12 og 12 masker, men strikker de sidste 8 fra kanten yderligere 12 cm.

Højre forstykke: Strikkes på samme måde, men omvendt, og i kanten indstrikes knaphuller, det første 3 cm fra kanten og de øvrige med 5 cm afstand, ialt 6. Knap hullerne strikkes således, at man først fra kantsiden strikker 3 masker, lukker af for 2. På næste pind slås 2 nye masker op på dette sted.

Knaphullerne bliver solidere, om man, før trøjen tages i brug, syer en række knaphulsting i kanten.

Ærmerne: Man slår 59 masker op og strikker 7 cm bort. Derefter går man over til retstriking og øger maskeantallet med 1 maske for hver 7. pind i hver side. Der fortsættes, indtil der er 98 masker på pinden. Når arbejdet måler 45 cm, lukkes der af for 4 masker i hver side og siden 1 maske i begyndelsen og slutningen af hver tredje pind ialt 5 cm, derefter i begyndelsen og slutningen af hveranden pind ialt 5 cm, og til slut i begyndelsen og slutningen af hver pind, til arbejdet måler i alt 60 cm. Så lukkes der af.

Alle stykkerne presses under et vådt klæde, før de syes sammen.

Knaphullerne passer til uniformsknappernes størrelse. Men hvad enten I bruger cardigans, sweatere eller slipovere, så vær rar at fylde lidt mindre i brystlommerne, så I kommer til at ligne dårligt udstoppede dyner!

Vi kan en anden gang tale om, hvordan man kunne lave en slipover, en pullover eller andet udstyr.

Strik.

I. Lyngby trop i lejr

Allerede før jul havde vi afstemning om, hvor lejren skulle være. Flertallet valgte *Bornholm*. Hele foråret gik med at finde lejrplads og tilrettelægge programmet for lejren. Den 30. juni blev der taget bevæget afsked med forældre, og de små pus marcherede under råd og formaninger ombord på båden, der skulle føre dem til det forjættede land: *Bornholm*. Rejsen gik som de fleste rejser med slugning af sosygetabletter, spøg, sang og latter. Efter en temmelig lang rejse nåede vi gården „Eskildsgård“, på hvis jord vi skulle tilbringe 10 dage. Vi gik ca. 2 km til lejrpladsen, der lå som en lille fæstning omgivet af rislende kilder og kløfter med træbroer over. På den ene side var der fyrreskov, og 2 minutter herfra lå Østersøen; bruset fra havet kunne vi høre med det samme.

1. dag gik med at rejse telte og ordne lejrplads og lave middagsmad. Ved middagen blev vi delt i hold. Tidligt i seng. De følgende par dage gik med holdarbejder, lejrarbejder, enten til trop eller patrulje, badning og spisning. Endelig oprandt lejrens store clou: busturen rundt *Bornholm*. Det første sted, *Ekkodalen*, skuffede os mægtigt, der var næsten intet ekko, men ansigterne lavede kendeligt op ved en klatretur i klipperne. Vi var på Rytterknægten, gennem en mængde byer, som vi konstaterede passede med den remse, vi havde lært i skolen: *Ronne, Hasle o. s. v.* Vi var i *Jons kapel*, i våde og tørre ovne, legede og digtede eventyr på *Hammerhus ruiner* og så silderøgeri i *Tjen*. I *Gudhjem* forsynede vi os med proviant til egne munde.

Næste dag var der patruljeløb med en masse spændende poster, både levende og døde. Vi svang os i tove over bække, fandt flaskepost med kode i og sluttede de 11 poster med at lave vores eget orkester. Een dag var det øsregnvejr, men vi hyggede os bare i teltene og fik

maden serveret fra vores kærre, de store lavede maden. Atter en dag legede vi turister ved at tage til *Nexø* og gå til *Paradisbakkerne*, rokke på *Rokkestenen* og spise blåbær. Den sidste søndag, vi var der, havde vi inviteret gårdens beboere til te og kager, tænk, vi bagte 150 pandekager og lige så mange pleskner og havregrynskager, vi havde lavet 5 ovne. Til gæsternes fornøjelse og vores egen havde vi stafetløb, tipskonkurrence og harmonikamusik. Vores vært, proprietær *Kofoed*, fortalte en lille historie om, hvordan da *Ditte* havde skrevet om lejrpladsen, at han havde snakket derom med sine sønner, og de havde sagt: „Vi vil ikke have tøser her!“ Endelig havde hr. *Kofoed* dog skrevet ja til *Ditte*, og da troppen kom marcherende ind på gården med fuld musik, var det blevet til: „Se, der kommer pigespejderne, og efter at de havde været til vores lejrbrøl, blev det til spejderne.“

Aftenerne i lejren gik med dejlige hyggelejrbrøl og friaftener. Den sidste aften var der gallaparafe med ud-
deling af lejrturn-out, præmier, udnævnelse af bedste patrulje: *Svalerne*. Og med et hip, hip, hurra for *Ditte* sluttede den sidste aften for en pragtfuld kammeratskabslejr.

Kitte

AKELAPATRULJENS BEDRIFTER

Om smuglerjagt og mavetilfælde

Det var slet ikke noget tosset sted, *Akelapatruljen* havde fundet til sin første patruljelejr i telt. Vi lå lige ved et skovbryn på en lille græsmark, og lige neden for skvulpede vandet nok så fredeligt med små hyggelige bølger. Vandet var ganske vist brakvand, og man måtte gå mindst hundrede meter ud for bare at blive våd til knæene, men det var pinse, og vandet var endnu sådan lidt råkoldt, så et fodbad kunne gøre det.

Ikke så langt fra os lå den gård, der leverede os mælk og æg og bag den lå landsbyen, men der var 4 km til jernbanen. Vi var kommet af sted om morgenen alle med

undtagelse af *Gudrun*, kaldet „*Hvalpen*“ af en eller anden underlig grund (ja, hvem kan egentlig give en grund eller huske oprindelsen til alle de mærkelige navne, som en patruljes medlemmer smykker sig med?), men samme *Hvalp* skulle komme frem med et sent aftentog, og vi havde lovet at hente hende, for hun var uofficielt mørkerød. Det er med mørkerædsel som med hjemve, man kan ikke forklare selv, hvad det er, man er bange for, man mærker kun en iskold rislen ned ad ryggraden og en stor klump i munden, og ens hjerne, der ellers måske kan reagere flinkt og hurtigt nok, går aldeles i baglås. Der var

ingen, der talte om det, men vi vidste, at Gudrun havde det sådan, og vi havde derfor alle råbt i munden på hinanden, at naturligvis ville vi hente hende og hjælpe hende med bagagen. Vi havde drøftet, om vi skulle putte de to små i seng, men de protesterede højlydt, naturligvis ville de med. Men da klokken nærmede sig 9, og vi skulle tænke på at komme i vej, fik den ene af de små, Ridder Ro, så forfærdelig ondt i maven, så hun måtte krybe i soveposen. Straks erklærede hendes livsledsagende kammerat, Ridder Rap kaldet, at så blev hun naturligvis i lejren. Vi fyldte patienten med, hvad vi havde i samariterkassen, Hoffmannsdråber, rabarberdråber, lidt hostemedicin for en sikkerheds skyld, 2 albyltabletter, et par mavepiller og gav hende et par sugetabletter til, hvis hun skulle få ondt i halsen, mens vi var væk. Der var en, der sagde, at det var så godt med sukker, og derfor gav hun hende en stor skefuld strøsukker, og der var en anden, der vidste, at en teskefuld eddike ikke var at foragte, så det fik hun også, samt en varmedunk på maven.

Da vi således mente, at vi nu havde gjort, hvad man med rimelighed kunne forlange, når man tager gode råd og formaninger med i købet, overlod vi de to små til deres skæbne og gik afsted, Ras, Divi, Korporalen og jeg udstyrede med en lommelygte og skovmandsknive.

Vor tur gik udmærket og planmæssigt. Vi digtede mange historier på vejen, og en pinsesang fik vi også lavet:

Skoven, den er stor og grøn,
søen er så blå og køn.
Vi synger glad vor spejdersang,
det letter på vor lange gang
o. s. v.

Det var en meget gribende sang, lagt ud for flere stemmer, da Korporalen under alle omstændigheder altid sang sin egen tone.

Vi fandt Hvalpen på stationen. Hendes rygsæk vejede til, som havde hun pakket til en fjorten dags tur i ødemarken, så det var godt og vel, at vi var mange stærke rygge til at bære. Det viste sig også senere, at hendes mor havde bagt to kæmpefranskbrød og stegt frikadeller nok til et regiment soldater, da hun altid troede, at vi sultede paa spejderture.

4 kilometer ud og 4 kilometer hjem efter den første lejr dag kan godt blive lidt tungt for benene, og vi skyndte os ikke så forfærdelig meget på vejen hjem. Man siger jo ikke gerne til hinanden, at man faktisk er lidt træt, men svøber kendsgerningen ind på det fineste. Man sætter sig i en grøftkant for at se, om der ikke er et søm i skoene, og alle sætter sig for at se med. Eller man skal pludselig standse for at se, hvad klokken er, eller man er så tørstig eller så sulten. En rum tid sad vi da også på et stengærde og spiste af frikadellerne og store humpler af det friskbagte brød. Men pludselig kom jeg jo som pa-

truljefører i tanker om „de to små“ og mavetilfældet. For mavetilfælde kan jo være så meget, og det er da ikke helt forgæves, at man har gået til samariterkursus og den slags. Ridder Ro kunne jo have blindtarmsbetændelse eller tarmslyng eller indeklemmt brok! Jeg ventilerede tanken, og alle var de så venlige straks i munden på hinanden at remse op frygtelige eksempler, de kunne på nogen, der var blevet meget syge eller simpelthen var døde af mangel på pasning eller lægehjælp i rette øjeblik. Jeg tror, jeg blev bleg af skræk, men det kan man jo ikke se i mørke, men ihvertfald fik vi sat tempoet op. Klokken var vel efterhånden 12, måske lidt mere, og det er jo da den tid, hvor pæne mennesker plejer at ligge i deres senge.

Stor var derfor vor forbløffelse, da vi ved ankomsten til landsbyen så lys i næsten alle huse! Nå, der kunne jo være en fest eller en lokal begivenhed, der fejredes. Også i vor nabogård til teltene (vi havde skam 2 og et lille køkkentelt!) var der svært oplyst og ikke mindre end to biler i gården, og vi kunne se mange mennesker færdes derinde, men vor tanke gjaldt jo nu først og fremmest de to små, ridderne Rap og Ro. Altså i løb ned til skovbrynet.

Havde vi været paniske før, blev vi det ikke mindre nu. Begge telte var tomme, og det så ud, som om fjenden havde hærget det telt, hvor vi havde ihvertfald håbet ganske svagt og lyseblåt at finde lejrens bevogtere. Tæpper lå hult til bulter, nogle slængt ud i det dugvåde græs mellem rygsække og pyjamasser.

Hvad i alverden var der sket?

Korporalen tabte sit ellers glade ansigt, og jeg prøvede at sige et eller andet, men var pludselig aldeles hæs og

ude af stand til at presse et ord frem. Men den altid praktiske Divi sagde: „Vi må hen til gården og spørge!“

Vi løb, så pusten gik ganske af os. Ud fra gården hørtes højlydt tale og en mandslatter så drønende, som om fem tomme tønder buldrede hen over meget toppede brosten.

Vi bankede på een gang, to gange, tre gange, men ingen banken kunne overdøve menneskelarmen indendøre. „Ja, ind må vi,“ mumlede jeg med mit genvundne mæle og vejr.

Vi kom ind i en forstue, hvor der var bælgravende mørkt, men gik efter stemmerne. Vi bankede igen, men ingen horte os, så til sidst måtte jeg beklemt lukke døren op, for man *er* beklemt, når man skal komme ind i en munter og oprømt forsamling, som så vidt man kan høre fejrer en stor familiefest, når man skal spørge efter sin lille syge kammerat.

Lys, larm og tobaksrøg blændede os i første sekund, — men hvem kan beskrive vor forbløffelse og lettelse og undren og jeg ved ikke hvad, da vi midt i en kæmpefor- samling af store mænd fandt de to små, Ridder Ro ind- pakket i tæpper, men henrykt og rødkindet, og Ridder Rap stående på bordet deklamerende digtet om

„Fru Biba Bamberg, som bor på femte,
formanet' Bente med disse ord ...“

„Kom frit frem, toser,“ råbte vor ven gårdejereren hr.

Madsen (det var ham, der lo som de tomme tønder på brostenene), „I skal da også have en tår kaffe!“

„Undskyld,“ sagde jeg og følte noget bruse op i mig, som var en blanding af en 15-årig patruljeførers for- argelse over en uorden i lejrreglementet, en forbitrelse på de to små, som man havde været så bange for, og som nu sad her i mere end velgående, og en fornemmelse af, at her var brug for en forklaring. „Men hvad sker her? og hvordan går det dig, Ro?“

Og så fik vi forklaringen, og vi fik den af Ridder Rap — afbrudt af vældige latterbrøl og klasken på lårene af de, jeg tror 20 store mænd, der var mødt frem, og som bælgede fru Madsens kaffe og hjemmegjorte pinsebagværk i sig imens.

Jo, kort efter at vi var gået, var patienten faldet i søvn omend lidt jamrende. Rap havde også tænkt på at gå i posen, men pludselig havde hun hørt så mærkelige lyde. Det lød, som om nogen lå og hviskede og snorkede inde i skovbrynet. Hun var ikke blevet forskrækket, men hun havde grundet meget over, hvad hun skulle gøre, men hun havde besluttet sig til at hente vandspanden med vand i, og hvis nogen kom ind i teltet, ville hun give dem en pøs vand i hovedet. Men just som hun var kommet ud af teltet, havde hun set lyssignaler, mente hun da, ude på vandet, og så var hun straks klar over, at det måtte være smuglere, der var på spil, for hun havde lige læst en spændende smuglerroman. Hun var klar over, at smug-

lere kunne hun ikke klare alene, og så var hun listet — ja, hun havde nærmest maved sig frem — hen til gården for at alarmere hr. Madsen. Han var der imidlertid ikke, så hun var løbet hen til landsbyen, hvor hun havde fundet de fleste af disse mænd (hun slog flot ud med armene) rygende deres aftenpiber ved gadekæret. Det havde været meget svært for hende at overbevise dem, men de var da gået med og havde forsynet sig med, hvad de havde i nærheden af stave, hørebe o. s. v.

Da de nærmede sig skoven, havde de listet (man havde nu svært ved at forestille sig alle disse granhøje, svære mænd på listetå). Lyssignalerne var der ikke mere, men til gengæld var der kommet så mystiske lyde henne fra teltene, at de alle var styrtet derhen, „fordi vi troede, at Ro sloges med smuglerne“. Det gjorde den stakkels Ro ikke, hun sad tværtimod og sloges med sig selv, græsgrøn i ansigtet, vridende sig om sin egen akse og holdende sig på maven, jamrende og stønnende.

Stillet overfor så megen menneskelig elendighed ind- stilledes enhver smuglerjagt (dog var der en af de yngre karle, der havde sneget sig ind over skovgærdet og dér truffet et par grævlinger på snoftende og tøffende aften- tur). Det var klart, at en læge måtte tilkaldes og hur- tigst. Et par stærke mænd bar den nu højlydt grædende spejder på et tæppe op til gården, og der blev ringet ekspres efter lægen.

Her standsedes beretningen et øjeblik af lægen, en stor og godmodigt udseende, ælde herre, der spurgte mig: „Fortæl mig lige en gang, hvad det var, I havde givet jeres kammerat, før I gik?“

Jeg tænkte mig meget om, man skal altid give en læge ordentlig og præcis besked. „30 Hoffmannsdråber og må- ske lige så mange rabarberdråber for en sikkerheds skyld og to mavepiller,“ sagde jeg, og det var jeg helt sikker på.

„Ja, og hvad så mere?“ frittede han:

„Og så to albyltabletter, for det er altid godt. Og lidt hostesaft, for det er så godt for slimhinderne. Og så var der måske noget med et par sugetabletter, for hvis hun skulle få ondt i halsen.“

„Var der ikke også noget med sukker og eddike?“ spurgte han videre.

„Jo,“ råbte jeg, „men så kunne vi ikke finde på mere!“

„Jeg troede spilleme det var løgn, da den lille fortalte det!“ råbte han og brølede af latter. Og så lo de alle med — vi begreb virkelig ikke hvorfor! En patrulje er selvfølgelig parat og har sin samaritertaske i orden, og man bruger selvfølgelig de ting, man har lært om eller hørt om, og man skal da ikke være karrig med det.

Nå, men Rap fortalte videre med store armbevægelser om lægen, der var kommet kørende, så sten og grus raslede om bilen, om hvordan han havde undersøgt Ro, udspurgt Rap og taget Ro med ud i gården, hvor han ganske simpelt havde stukket en finger i halsen på hende, og så havde hun brækket sig — og nu kunne vi selv se, hvor rask hun var! Han var vel nok dygtig!

Og da sygdommen havde klaret sig på den simple måde, og da smuglerne havde vist sig at være et par grævlinger på aftentur og en åleblusser ude på fjorden, —

syntes alle, at de ovenpå så megen ophidselse nok kunne trænge til lidt mundgodt af en eller anden slags. Det var jo så ligetil, og så var det, at Ridder Rap, som hun senere forklarede mig, havde syntes, at hun som tak måtte underholde alle disse rare mennesker, der havde hjulpet hende så godt.

Nå, så drak vi jo alle en kop kaffe til, for det sover man så godt på sagde fru Madsen, og der var ingen, der sagde hende imod.

Vi var alle vældigt fine venner, og vi inviterede til lejr-bål aftenen efter og opførte en sketch, der hed „Smuglerbanden“, efter egen recept. Den var mægtig vellykket. Doktoren var der også. Han spurgte, om han måtte se samariterkassen, og det måtte han selvfølgelig. Han forklarede mig lidt om, hvad de forskellige ting skulle bruges til (som om jeg ikke vidste det i forvejen), og han var lidt fedtet, for han ville ikke have, jeg gav ret meget af hvert enkelt medikament og endelig ikke flere på en gang. Og han sagde flere gange, at jeg skulle ikke give jod og borvand indvendig. Jeg ved ikke, hvorfor han sagde det.

Det blev en dejlig pinselejr, men lidt larmende, for der kom hele tiden nogle af vore venner for at besøge os og le med os.

Akela

Og så har vi det godt sammen...

Fortsat historie af Annesofie Hermann

VI. SOMMEROVERVEJELSER

Franciska havde i mange dage forsøgt at få sin mor i tale for at drøfte sommerproblemer med hende; men hun forsvandt hver morgen ud med palet og lærred for at male en rød gavl, hun havde forset sig på. Hele familien, Kristine inklusive, vidste, at det var håbløst, at komme i forbindelse med hende, før den røde gavl havde fundet sin form og sin farve på hendes lærred — eller definitivt var opgivet.

Men Franciska følte med sig selv, at hun kunne dog dårligt melde sig til sommerlejren, før hun så meget som havde talt med forældrene om den. Overlægen var bortrejst i disse dage, og der var jo den hage ved det, at skulle hun med i lejren, måtte hun se at få familien til at forskubbe den samlede ferie noget. I sin kvide greb hun cyklen og cyklede ud til gården med den røde gavl. Moderen var, som hun også havde tænkt sig, helt væk i sit arbejde. Hun betragtede altid sit objekt på den forunderligste måde, syntes Franciska, som hun roligt satte sig i en grøftkant og bed i et græsstrå. Som moderen stod

der, skulle man tro, at hun hadede denne røde gavl, som nu havde tryllebundet hende i en hel uge. Hun stirrede olmt på den i lang tid med hovedet vurderende på skakke og røg så ind på sit lærred med små hidsige penselstrog, gik igen tilbage og fo'r atter frem mod lærredet med sin paletkniv og kradsede, som om hun ville kradse selve lærredet midt over. Så klemte hun en tube ud på paletten, som ville hun knibe livet ud af tuben og fo'r igen løs på opgaven.

Et barn, der er opdraget i et hjem, hvor faderen har sine patienter at passe og moderen sine malerier, har for længst af livet selv lært, at man forstyrrer ikke sine mennesker i arbejde, man må vente, til ens tid kommer. Men ventetiden blev ikke så lang denne gang (Franciska mindedes en gang, hvor hun havde nået at læse „De tre musketerer“ halvt igennem, før lejligheden var der). Pludselig smed moderen farverne i græsset, purrede op i de kastanje-farvede krøller med røde malerfingre, tændte en cigaret og opdagede til sin glade overraskelse, at hendes unge sad lige bag ved hende.

„Aldrig har jeg været så opsat på at male en ting,“ begyndte hun uden videre indledning, „som denne røde gavl. Kan du ikke se, hvor mærkeligt det røde står i kontrast til tagets brunhed, og hvordan det hjørne dér mødes med linjerne fra bakkerne bagved?“ De kneb begge øjnene sammen for at vurdere virkningen. „Og aldrig har noget voldt mig så mange kvaler!“ Franciska var for klog en pige til at minde moderen om Per havemands næse i forrige måned, der også havde voldt kvaler „som aldrig for“, for slet ikke at tale om appelsinen ved siden af den blå sukkerskål, der endte med, at den blå skål måtte lade livet.

„Jeg har forresten mad med til dig,“ sagde hun, „Kristine sagde, at det var flere dage siden, du havde spist frokost.“

Fru Boye greb taknemmeligt madpakken, først nu mærkede hun, at hun jo da egentlig også var sulten. Men hun havde hele tiden blikket fæstet på sin gavls lys og skygger.

„Jeg kom ellers herud for at snakke med dig om noget,“ begyndte Franciska. „Jeg ville gerne vide, hvad du mener. Vi skal i sommerlejr med troppen de første dage af juli, tror du, vi kan få Far til at flytte sin ferie en uge?“

„Det ved jeg virkelig ikke,“ mumlede moderen med munden fuld af tomatmad, „såvidt jeg ved, er billetterne allerede bestilt, og det er da heller ikke sikkert, vi kan få den sæterhytte på en anden tid. Desuden er det jo den eneste tid på året, hvor vi rigtig kan være sammen alle fire. Men nu kan vi jo se, hvad far siger, når han kommer hjem i morgen. Jeg synes ærlig talt, det er ganske urimeligt af dig at ville tage ud og ligge i et telt med de mennesker, du ser hver dag, når du har chancen til at tage til Norge. Ja, du var da henrykt nok, sidste gang vi var der! Ikke?“

„Jo,“ mumlede Franciska lidt modløs, „men jeg var jo heller ikke spejder dengang, og de taler alle om lejrene, som noget af det allerbedste.“

„Ja, ja, Sissen, nu må vi se, hvad far siger i morgen. Nu må du ikke forstyrre mig mere!“ Hun smed det sammenkrøllede madpapir hen i skødet på pigebarnet, „jeg synes egentlig, det er helt ... men hvor er nu min røde tube?“ Franciska rakte hende den tavst og gik uden farvel hen til sin cykle.

Overlæge Boye havde været til en anstrengende konference, der ikke var forlobet helt tilfredsstillende. Han var lidt irriteret, da familien samledes til aftenbordet og sendte med det samme den højlydt protesterende Kåre ud at vaske sig. Det er altså ikke nu, jeg skal rejse mit spørgsmål, tænkte Franciska, men der var lidt panik i hende, for i aften var det sidste frist til tilmeldelse. De spiste lidt i tavshed, langt borte horte man Kristine skramle med noget i køkkenet.

„Nå, hvordan har i så haft det i disse dage?“ brød han stilheden. Franciska skelede hen til moderen, som slet ikke syntes at høre spørgsmålet, men blev ved og ved at smøre den samme leverpostej rundt på et stykke mad, som var det en farve på en palet.

„Ja, mor maler for tiden en gavl på Hans Madsens gård.“

Faderen nikkede, han var for træt i øjeblikket til at interessere sig for, om det var en rød gavl, en blå ko eller en grøn mark, hans livsledsagerinde havde forset sig på.

„Men du?“ sagde han og vendte sig mod sin datter og syntes pludselig opmærksom på, at hun hang lidt med næbbet.

„Jeg?“ sagde hun, „ja jeg — jo jeg læser jo til eksamen. Og så, ja så er der det med, om du tror, jeg kan komme med de andre spejdere i lejr. Vi skal ligge sam-

men med flere andre troppe i lejr ved Rørvig et sted. Tror du, jeg må komme med?"

"Ja, hvorfor dog ikke?" spurgte faderen lidt forbavset. Han var ikke vant til, at børnene var særlig tilbageholdne, og de var da så sandelig heller ikke vant til, at han nægtede dem sin tilladelse til noget, der var rimelighed i.

Men pludselig vågnede fru Boye op. „Jamen kære Jacob, Sissen glemmer jo at sige, at for at hun skal komme i lejr, vil hun ganske simpelt hen forlange, at vi alle skal forrykke vor ferie. Hun vil hellere op at ligge i et lillebitte lummert telt ved Issefjorden end tage med os andre til Norge, hvor der dog er ganske anderledes farver og linjer, og det er da aldeles urimeligt!"

Franciska tav, hun gik ud fra, at slaget var tabt. Faderen så opmærksomt på hende. „Har I gået og skændtes, mens jeg var væk?" spurgte han. „Ok, Gud nej," sagde fru Boye irriteret, „det gør vi da aldrig, men hun går jo og ser så sur ud, som om hun skulle til sin egen bisættelse!"

Nu er de begge trætte, tænkte Franciska, og nu vil de kaste sig ud i småskænderier og disputer, og bagefter fortryder de det og har stor forsoningsfest, men glemmer, at det på en måde er Kåre og mig, der betaler gildet. Og mest mig.

Det gik i nogen grad, som hun havde tænkt sig. Inde fra sit værelse kunne hun efter måltidet høre moderens stemme. Min lejr er roget i vasken, fordi min mor ikke kunne male en rød gavl, og fordi far måske ikke har fået penge til det narkoseapparat, han gerne ville have til sygehuset, tænkte hun. Det er nu en mærkelig verden, man lever i!

Hun gik en tur ud i haven. Kaprifolierne duftede berusende. Det myldrede med tusindfryd i den store plæne, og der var enkelte rødme jordbær i bedene.

Hun vendte sig om og så ind i stuerne, der var lys i tårnværelset, hun kunne se faderen og moderen sidde der med deres kaffe og en cognac og tilsyneladende snakke hyggeligt sammen.

„Vi er nået til forsoningsakten," tænkte hun, „det kan ikke forstyrre denne, at problembarnt hugger jordbær i tusmørket!"

Duggen var faldet, da hun gik ind for at læse på den historie, hun jo, når alt kom til alt, skulle op i om et par dage. Faderen hørte hende og kaldte på hende. Han syntes i meget bedre humør nu. „I modsætning til din mor," sagde han, „kan jeg nu så godt forstå, at du gerne vil med troppen i lejr, og jeg tror også, du vil have godt af det. Desværre kan jeg ikke rykke min ferie, fordi reservelægerens ferie er afhængig af min, og jeg ved, at de allerede har disponeret. Situationen kan så enten blive den, at du må vælge imellem at tage med os til Norge og at tage i lejr ved Rørvig, eller, at din mor, Kåre og jeg rejser til Norge den 1., som det hele tiden har været bestemt, og så rejser du efter os, når lejren er overstået. Du må være

klar over, at det er en stor tillid, jeg viser dig ved dette forslag. Du er jo en ung person at sende rundt i verden alene, og du er forsåvidt mere vant til at færdes i en bil end i et tog, men jeg tror, at unge mennesker har godt af at prøve sig lidt frem. Du skal altså, hvis du vælger det sidste, finde fra Rørvig til København. Du skal finde din sovevogn, og i den kører du til Oslo. Så er der et par timer, inden dit tog går, og du skal finde hen til en anden banegård i den tid. Du skal skifte en gang på den sidste strækning, men du har god tid til det. Hvad vælger du så?"

„Jeg vælger det sidste," sagde hun med glade øjne, "og tak, fordi du fandt på den udvej!" De sad stille begge to lidt og tænkte på det samme. Franciska havde alle dage haft en særlighed eller usikkerhed vel snarere, idet hun havde spørgt om vej, utallige var de omveje, hun havde gået, de ekspeditioner, hun havde foretaget forgæves, fordi hun ikke kunne overvinde sig selv til at spørge fremmede mennesker om vej, og på denne foreslåede ekspedition var det klart, at hun flere gange måtte spørge sig for. Hun vidste med sig selv, at for et år siden ville hun afgjort have sagt nej til et sådant forslag, og hendes far vidste det lige så vel, og han blev lidt faderørt med sig selv ved tanken om, at hans lille pige var ved at blive stor og var ved at lære at rette ryggen; mon hun har lært det hos „Bierne", tænkte han.

„Klokken er kun 9," sagde han efter den lange talende tavshed, „du kan godt nå at smutte ned til Bi, eller hvem der nu skal have besked, og melde dig til."

* Boganmeldelser *

Ellen Bonnesen: „Annelise fra Fyrbakkerne". 1. oplag. Kr. 3,50 hft. Jespersen og Pio.

„Pilegården"s forfatterinde Ellen Bonnesen har skrevet en lille rar bog om Annelise og hendes romantiske tilværelse som fyrmesterens datter først hjemme og senere i København, hvor hun skal gå i skole.

* * *

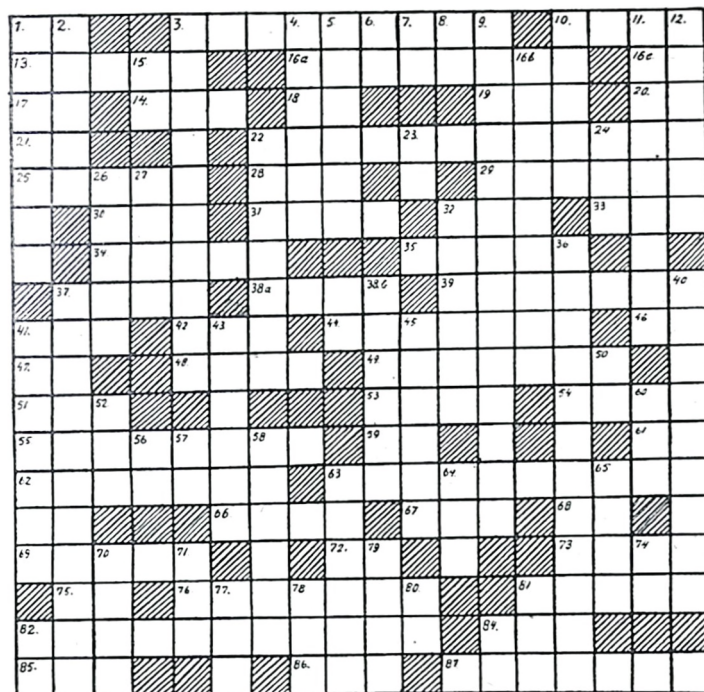
Rigmor Friis: „Gerd og morbror Martin". 2. oplag.

Kr. 2,25 hft., 3,25 kart. Gyldendal.

Rigmor Friis, der blev forfatterinde, fordi hun skulle fortælle for sine børnebørn, har haft særlig glæde af sin bog „Gerd og morbror Martin". Den har været udsolgt i nogen tid, men er nu kommet i nyt oplag og hermed trykt i 15.000 eksemplarer.

Den handler om en pige, som er med til at rense morbroderen, der er ledvogter i Jylland, for en uberettiget beskyldning om at have været beruset på sin post. Handlingen rummer flere spændende detektiviske momenter.

*** DEN lette SIDE ***

KRYDS OG TVÆRS

*Eventuelle løsninger
indsendes til redaktionen
inden 1. oktober*

LODRET

1. Undersøgelse
2. Stof
3. Sirlig
4. Alfekonge
5. Forlystelsesetablissem.
6. Kompagni
7. Forkortelse
8. Bekræftelse
9. Butik
10. Land
11. Ophæve
12. Beklædningsgenstand
16. Indførsel
17. Solgud
22. Skuespil
23. Forfriskning
24. Vandre
26. Dyr
27. Skælde og smælde
32. Fliser
36. Mønstergyldig
37. Arbejdere
38. Nemmere
40. Også

41. Eventyrskikkelse

43. Pigenavn
45. Underjordiske
50. Ubrugt
52. Hymne
56. Damp
57. Næste
58. Appelsin
60. Os
70. Atter
71. Gracil
74. Med det samme
77. Flod
78. Forkortelse
79. Der falder nedbør
80. Antal
84. Tone

VANDRET

1. Til
3. Eventyrlig filmsfigur
10. Land
13. Friskere
14. Extremitet
- 16a. Næringsmiddel

16c. nej på italiensk, spansk og engelsk

17. Hel
18. Existerer
19. Hane
20. Forkortelse
21. Bygning
22. Smålandshav
25. Nyere
28. Stationsby
29. Afslutning
30. Tyveri
31. Tage i betragtning
32. Viste sig
33. Det hele
34. Periode
35. Fisk
37. Dyr
- 38a. Drejebor
39. Bystilling
41. Slide
42. Rengøringsmiddel
44. Tiggers
46. Nægtelse
47. Stir

48. Bevægelse

49. Tal
51. Håndskrift
52. Od
54. Dyr
58. Dyr
59. Træ
61. Drikkelse
62. Den første
63. Godt indrettede
66. Indhenter
67. Jordstykke
68. Mærke
69. Uvished
72. Maritim forkortelse
73. Drabsmand
75. Træ
76. De overnaturlige
væsner
81. Trigonometrisk linje
82. Førsteklasses
84. Rovdyr
85. Skade
86. Betragter
87. Drivværk

September måned 1950

Når dette blad udkommer, håber vi at have uniformer på lager — og at alle I, som har måttet vente på uniformer, nu har fået dem.

Sportsstrømper

Vi har en god, ribbet sportsstrømpe med nylon-hæl og -tå i pæn brun farve, findes i str. 6, 7, 8, 9 og 10 5,35—7,35

Ankelsokker

Vi har forskellige kvaliteter i str. 6—9½ 2,00—4,85

Mærkater

Sæt et spejdermærkat paa dine breve!

Mærkater, 2 forskellige motiver, bdt. med 10, 25, 50 stk. 0,50—1,25—2,50

Stot hjælpefonden! Køb verdensmærkatet, alle hjælpefonden pr.stk. 0,10

Sangbogstillæg, fælles for grønne og blå pigespejdere, udgivet af Pigespejdernes Fællesråd 0,75

Sangbog, den blå, i shirtingsbind 2,00
— — i skindbind 5,00

Er din sangbog blevet slidt og grim i bindet, kan du købe et sangbogsomslag i blåt imit. skind med emblem 2,25

Den lille instruktionsbog „Torværk“ af Saugmann fås nu igen 2,25

Brevpapir og blokke

Skriv breve på spejderbrevpapir. — Vi har pænt blåt papir i mapper og æsker, dels med spejdermotiver, dels med emblem.

Mappe med brevpapir og kort 2,75—3,65—3,85

Æskepost 3,65

Kort og kuverter i bundt med 10 stk. 1,35

Skriveblokke, hvidt papir, findes i to størrelser:

oktav, med tegning eller emblem 2,00

kvart, med emblem, med eller uden linier 3,25

Kuverter i bundter med 25 og 50 stk. 1,25—2,50

Brevkort med Trilles morsomme tegninger har vi i to forskellige serier: „Tinka tager duelighedstegn“ og „Årets 12 måneder“, 12 stk. 0,85

Desuden har vi kort med Dronning Ingrid, Spejderchefen, Spejderloven, Fæno, og endelig 5 forskellige kort med uniform.

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“ OG „FØRERBLADET“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 1. september

42003